

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 438

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 3 iunie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
488.	— Decret privind supunerea spre ratificare Parlamentului a Acordului de parteneriat și cooperare dintre Uniunea Europeană și statele sale membre, pe de o parte, și Republica Singapore, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2018	2
D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E		
	Decizia nr. 197 din 9 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (13) și (14) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	2–14
H O T Ă R Ă R I A L E G U V E R N U L U I R O M Ă N I E I		
344.	— Hotărâre privind modificarea și completarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate	15

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind supunerea spre ratificare Parlamentului a Acordului de parteneriat și cooperare dintre Uniunea Europeană și statele sale membre, pe de o parte, și Republica Singapore, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2018

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (1) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, la propunerea Guvernului, potrivit Hotărârii nr. E 50 din 8 mai 2019,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului Acordul de parteneriat și cooperare dintre Uniunea Europeană și statele sale membre, pe de o parte, și Republica Singapore, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2018, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

București, 30 mai 2019.
Nr. 488.

D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A N r. 197 din 9 aprilie 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (13) și (14)
din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice și ale art. 41 alin. (1)
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (13) și (14) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice și ale

art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Cornel-Ionuț Badiu în Dosarul nr. 8.688/190/2016 al Judecătorei Bistrița — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.171D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.620D/2017 și nr. 2.150D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, excepție ridicată de Societatea Serim Impex — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 35/242/2017 al Judecătorei Huedin — Secția civilă, și, respectiv, de Mihai Eduard Neciu și Lidia Ramona Neciu în Dosarul nr. 1.619/328/2017 al Judecătorei Turda — Secția civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.620D/2017 și nr. 2.150D/2017 la Dosarul nr. 1.171D/2017, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită, în principal, respingerea, ca inadmisibilă, a excepției, întrucât, în cauză, nu sunt formulate veritabile critici de neconstituționalitate, iar, în subsidiar, respingerea, ca neîntemeiată, având în vedere faptul că dispozițiile de lege criticate își au corespondent în prevederile constituționale ale art. 44 alin. (9) potrivit cărora „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”. Precizează că, în materia contravențiilor silvice, dispoziții similare sunt reglementate și în alte state europene.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 15 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 8.688/190/2016, **Judecătoria Bistrița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (13) și (14) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice și ale art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Cornel-Ionuț Badiu în soluționarea unei plângeri contravenționale formulate împotriva unui proces-verbal de constatare a contravenției silvice prin care s-a dispus măsura confiscării mijlocului de transport.

8. Prin Încheierea civilă din 28 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 35/242/2017, **Judecătoria Huedin — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Serim Impex — S.A. din Cluj-Napoca în soluționarea unei plângeri contravenționale formulate împotriva unui proces-verbal de constatare a contravenției silvice, prin care se solicită înlăturarea sancțiunii complementare a confiscării autoturismului, întrucât petenta nu a avut cunoștință de săvârșirea contravenției, autoturismul aflându-se în folosința unei alte societăți comerciale, în baza unui contract de închiriere.

9. Prin Încheierea din 15 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.619/328/2017, **Judecătoria Turda — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice**. Excepția a fost ridicată de Mihai Eduard Neciu și Lidia Ramona Neciu în soluționarea unor plângeri contravenționale formulate împotriva proceselor-verbale de constatare a contravenției silvice și de confiscare a autovehiculului cu care s-a transportat material lemnos fără proveniență legală.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, în Dosarul Curții nr. 1.171D/2017, autorul susține, în esență, că prevederile de lege criticate — prin care se dispune confiscarea mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală conform

normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund — contravin dispozițiilor art. 44 alin. (9) din Legea fundamentală, întrucât nu prevăd, în mod concret, modalitățile și condițiile în care se poate aplica această măsură. Arată că, în practică, apar situații în care se aplică sancțiunea amenzii de peste cinci ori mai mare decât valoarea materialului lemnos, se dispune confiscarea materialului lemnos și a mijlocului de transport, în mod automat, fără a exista criterii valorice ori de circumstanțe personale. Apreciază că prevederile extrem de generale ale legii determină aplicarea unor sancțiuni disproporționate în raport cu gravitatea faptei. Totodată, arată că legea nu distinge, în aplicarea măsurii confiscării, în raport cu proprietarul mijlocului de transport, în condițiile în care acesta nu săvârșește nicio contravenție.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, în Dosarul Curții nr. 1.620D/2107, autoarea arată că textul de lege criticat stabilește o modalitate absolută de confiscare a autovehiculului cu care s-a transportat material lemnos fără proveniență legală, fără a se ține seama de identitatea proprietarului autovehiculului, dacă acesta a cunoscut/nu a cunoscut activitățile care se efectuau cu autovehiculul și fără să se impună vreo condiție de proporționalitate legată de confiscare. Arată că, în speță, posesia bunului supus confiscării a fost exercitată de un terț, iar o eventuală acțiune în regres a proprietarului, ulterioară, nu are rolul de a garanta dreptul său de proprietate, astfel cum impune art. 44 din Constituție. Mai mult, în acest fel, dreptul de proprietate este transformat într-un drept de creanță împotriva terțului contravenient, ceea ce creează o situație incertă și nefavorabilă proprietarului, ca și durata demersurilor pentru recuperarea bunului. Susține, de asemenea, că măsura confiscării mijlocului de transport afectează justul echilibru ce se impune a fi păstrat între interesul general al societății și interesul individual vizat de o asemenea măsură, acesta fiind realizat, în opinia autoarei excepției, prin aplicarea sancțiunii contravenționale a amenzii și prin confiscarea produselor transportate ilicit, fără a mai fi necesară și justificată măsura complementară a confiscării mijlocului de transport utilizat în scopul săvârșirii contravenției. Invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului dezvoltată în cauze referitoare la măsura confiscării, în care s-a statuat că este necesară aprecierea comportamentului titularului dreptului de proprietate, în sensul stabilirii unui anumit grad de vinovăție a acestuia cu prilejul încălcării legii (Hotărârea din 24 octombrie 1986, pronunțată în *Cauza Agosi împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, și Hotărârea din 5 mai 1995, pronunțată în *Cauza Air Canada împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*). Arată totodată că interesul general este protejat prin măsuri mai aspre în cazul săvârșirii unor contravenții decât în cazul săvârșirii altor infracțiuni și, în acest sens, invocă dispozițiile art. 112 alin. (1) lit. b) din Codul penal, potrivit cărora sunt supuse confiscării speciale bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor. Reține că art. 19 din Legea nr. 171/2010 nu reglementează astfel de condiționări referitoare la proprietatea bunurilor confiscate, rezultând astfel că, în cazul săvârșirii unor asemenea contravenții, măsura confiscării mijlocului de transport se poate aplica indiferent dacă bunul este proprietatea contravenientului ori, indiferent dacă, fiind proprietatea altei persoane, aceasta a cunoscut sau nu scopul folosirii lui. Consideră că se creează astfel o situație vădit discriminatorie între persoanele care săvârșesc infracțiuni de furt de material lemnos prin transportarea acestuia cu un autoturism și persoanele care

săvârșesc contravenții privind transportul materialului lemnos a cărui proveniență nu poate fi justificată, prin crearea unei situații juridice mai favorabile *in abstracto* persoanelor care comit infracțiuni, prin aceasta textul de lege criticat fiind contrar dispozițiilor constituționale ale art. 16, art. 21 alin. (3) și art. 44. Totodată, consideră că textul de lege criticat nu respectă condiția proporționalității, sancțiunea confiscării mijlocului de transport indiferent de valoare, în materie contravențională, ridicând grave probleme în ceea ce privește încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, în Dosarul nr. 2.150D/2017, autorii susțin că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât stabilește o modalitate absolută de confiscare a autovehiculului cu care s-a transportat material lemnos fără proveniență legală, fără a se ține seama de identitatea proprietarului autovehiculului, dacă acesta a cunoscut ori nu a cunoscut activitățile care se efectuau cu autovehiculul și fără să se impună vreo condiție de proporționalitate legată de confiscare. Consideră că măsura confiscării autovehiculului afectează justul echilibru ce se impune a fi păstrat între interesul general al societății și interesul individului vizat de o asemenea măsură. Apreciază că textul de lege criticat nu respectă condiția proporționalității, confiscarea mijlocului de transport indiferent de valoarea bunului confiscat, în materie contravențională, fiind contrară dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea susțin că este de neconceput ca interesul general să fie protejat prin măsuri mai aspre în cazul săvârșirii unor contravenții față de ipoteza săvârșirii unor infracțiuni și, în acest sens, invocă dispozițiile art. 112 alin. (1) lit. b) din Codul penal potrivit cărora *„bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor”*, apreciind că o astfel de situație este vădit discriminatorie, creând o situație de inegalitate între persoanele care săvârșesc infracțiuni în domeniul silvic și cele care săvârșesc contravenții în același domeniu.

13. **Judecătoria Bistrița — Secția civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată. În acest sens, reține că dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016, reglementează o confiscare automată, de drept, a mijlocului de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală conform normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, iar prevederile art. 19 alin. (14) din același act normativ trimit la Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, ce reglementează cadrul juridic general al contravențiilor și care statuează prin art. 41 alin. (1) că sancțiunea complementară a confiscării bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții *„se aduce la îndeplinire de organul care a dispus această măsură, în condițiile legii”*. Reține că, potrivit art. 5 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, *„Sancțiunile complementare se aplică în funcție de natura și de gravitatea faptei.”*, iar, potrivit art. 21 alin. (3) din același act normativ, că *„Sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte*

date înscrise în procesul-verbal”. Arată că prevederile legii speciale, în speță Legea nr. 171/2010, nu conțin criterii în raport cu care să se aprecieze oportunitatea aplicării sancțiunii complementare a confiscării mijloacelor de transport în raport cu circumstanțele concrete ale fiecărei contravenții în parte, aplicarea măsurii complementare operând *ope legis*, fără vreo posibilitate de apreciere din partea agentului constator. În aceste condiții, prevederile art. 19 alin. (13) și (14) din Legea nr. 171/2010, care trimit la prevederile art. 41 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, apar ca încălcând prevederile art. 44 alin. (9) din Constituție. Instanța are în vedere și faptul că, potrivit art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, *„Dispozițiile prezentei ordonanțe se completează cu dispozițiile Codului penal și ale Codului de procedură civilă, după caz”*. Or, din punct de vedere substanțial, chiar dispozițiile din Codul penal, respectiv cele ale art. 112, prevăd ipoteze în care, în măsura în care valoarea bunurilor supuse confiscării, dintre cele prevăzute la alin. (1) lit. b) și lit. c) ale aceluiași articol, este vădit proporționată față de natura și gravitatea faptei, se dispune confiscarea în parte, prin echivalent bănesc, ținând seama de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce și de contribuția bunului la aceasta, respectiv dacă bunurile nu pot fi confiscate, întrucât nu aparțin infractorului, iar persoana căreia îi aparțin nu a cunoscut scopul folosirii lor, astfel încât se va confisca echivalentul în bani al acestora, cu aplicarea dispozițiilor alin. (2). În consecință, instanța apreciază că Legea nr. 171/2010 ar trebui să prevadă criterii care să permită aplicarea acesteia, cu respectarea criteriului proporționalității între sancțiunea complementară aplicată și natura și gravitatea faptei contravenționale săvârșite, ținând cont și de valoarea bunului supus confiscării raportat la natura și gravitatea faptei, respectiv de persoana căreia îi aparține bunul supus confiscării și care ar putea să nu cunoască scopul folosirii lui.

14. **Judecătoria Huedin — Secția civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată. În acest sens, reține că textul de lege criticat reglementează o confiscare automată, de drept, a mijlocului de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală conform normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund. O atare reglementare permite confiscarea mijlocului de transport fără a se verifica, în prealabil, dacă proprietarul acestui bun este contravenientul ori dacă cel ce se pretinde a fi proprietar are cunoștință de săvârșirea contravenției constatate. De asemenea, din perspectiva protejării dreptului de proprietate, consacrat de dispozițiile art. 44 din Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, apreciază că orice ingerință în exercitarea dreptului de proprietate trebuie să îndeplinească trei condiții, și anume: să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim și să fie proporțională. Consideră că măsura confiscării reprezintă o ingerință în exercitarea dreptului de proprietate, în opinia instanței cerința proporționalității nefiind respectată prin reglementarea textului de lege criticat. Face referire, totodată, la dispozițiile art. 5 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, potrivit cărora *„Sancțiunile complementare se aplică în funcție de natura și de gravitatea faptei.”*, și la cele ale art. 21 alin. (3) din același act normativ care stabilesc că *„Sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul*

urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte date înscrise în procesul-verbal.”, pentru a sublinia faptul că prevederile legii speciale, în speță Legea nr. 171/2010, nu conțin criterii în raport cu care să se aprecieze oportunitatea aplicării sancțiunii complementare a confiscării mijloacelor de transport în raport cu circumstanțele concrete ale fiecărei contravenții în parte, aplicarea măsurii complementare operând *ope legis*, fără vreo posibilitate de apreciere din partea agentului constator. Instanța apreciază, totodată, că posibilitatea proprietarului bunului confiscat de a se adresa instanțelor prin intermediul plângerii contravenționale întemeiate pe prevederile art. 31 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu poate conduce la constatarea faptului că principiile enunțate ar fi respectate prin exercitarea controlului ulterior. Respectarea dreptului fundamental de proprietate reprezintă o obligație atât în sarcina legiuitorului, cât și în sarcina instituțiilor abilitate să aplice măsura confiscării, nu numai în cadrul unui litigiu derulat în fața instanței. În concluzie, instanța apreciază că Legea nr. 171/2010 ar trebui să prevadă criterii care să permită aplicarea acesteia cu respectarea criteriului proporționalității între sancțiunea complementară aplicată și natura și gravitatea faptei contravenționale săvârșite, ținând cont și de valoarea bunului supus confiscării raportat la natura și gravitatea faptei contravenționale săvârșite, respectiv de persoana căreia îi aparține bunul supus confiscării și care ar putea să nu cunoască scopul folosirii lui.

15. **Judecătoria Turda — Secția civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată. În acest sens reține că prevederile criticate încalcă dreptul de proprietate. Cu toate că dispozițiile art. 44 alin. (9) din Constituție prevăd posibilitatea confiscării bunurilor folosite la săvârșirea unei contravenții, apreciază că această măsură nu trebuie să afecteze un just echilibru între „ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit”, respectiv sancționarea și prevenirea contravențiilor silvice și garantarea și ocrotirea proprietății private. Reține că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni (care este o faptă mult mai gravă), confiscarea bunurilor care nu aparțin infractorului se dispune numai în măsura în care proprietarul a cunoscut scopul folosirii lor, pe când, în cazul săvârșirii unei contravenții, confiscarea bunurilor se dispune indiferent cine este proprietarul și indiferent dacă acestuia i se poate stabili vreo culpă. Invocă Decizia Curții nr. 1.310 din 4 octombrie 2011 și reține că, deși speța este similară celei din prezenta cauză, instanța de control constituțional a respins excepția de neconstituționalitate, invocând dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (9). Subliniază însă că, în speță, Curtea nu a examinat excepția de neconstituționalitate din perspectiva proporționalității măsurii sancționatorii, respectiv din perspectiva menținerii echilibrului între interesul general al societății și interesul persoanei căreia i se confiscă bunul fără ca aceasta să săvârșească vreo faptă contravențională. Apreciază că proporționalitatea măsurii confiscării ar putea fi atinsă prin stabilirea unor criterii valorice și condiționarea confiscării autovehiculului terțului numai în situația în care acesta este folosit la săvârșirea faptelor contravenționale de cel puțin două ori, ceea ce ar echivala cu o prezumție de cunoaștere a scopului folosirii acestuia. Reține, totodată, că măsura confiscării autovehiculului este o măsură care se justifică din perspectiva scopului pentru care a fost reglementată, însă textul este pasibil de nuanțări, astfel încât să nu aducă atingere altor drepturi fundamentale ale persoanei. Prin raportare la forma actuală a textului criticat, terțului i se aplică o sancțiune gravă, fiind lipsit de protecția dreptului lui de proprietate, fără ca acesta să

săvârșească vreo faptă „cu vinovăție”, astfel cum prevede art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. În acest context, măsura confiscării autovehiculului aparținând unui terț apare ca disproporționată, chiar dacă urmărește un scop legitim, respectiv combaterea contravențiilor la regimul silvic, fiind perturbat echilibrul just dintre interesul general și drepturile fundamentale ale individului.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

17. **Guvernul**, exprimându-și punctul de vedere în Dosarul nr. 1.171D/2017, consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens reține că, potrivit art. 44 alin. (9) din Constituție, „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”. Totodată, potrivit art. 41 din Legea nr. 171/2010, „*Prevederile prezentei legi se completează cu cele ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care prezenta lege nu dispune altfel*”. În privința sancțiunii complementare a confiscării speciale, art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 statuează că aceasta are ca obiect bunurile „*destinate, folosite sau rezultate din contravenții*” [alin. (3) lit. a)], „*trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite*” [alin. (5)] și, în fine, „*se aplică în funcție de natura și de gravitatea faptei*” [alin. (6)]. Or, în aceste chestiuni, Legea nr. 171/2010 nu conține derogări, prevederile art. 19 alin. (13) fiind tocmai în sensul că mijloacele de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală — bunuri ce intră în categoria „bunurilor folosite la contravenții”, conform art. 5 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 — sunt supuse confiscării. Mai mult, chiar Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 — dreptul comun în materie contravențională — prevede la art. 47 că „*Dispozițiile prezentei ordonanțe se completează cu dispozițiile Codului penal (...)*”. Or, potrivit prevederilor art. 112 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal, dacă valoarea bunurilor folosite la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală — supuse confiscării — „*este vădit disproporționată față de natura și gravitatea faptei*”, se dispune confiscarea în parte, prin echivalent bănesc, ținând seama de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce și de contribuția bunului la aceasta. Așadar, interpretate nu izolat, ci sistematic, în coroborarea lor cu dispozițiile sus-menționate din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și din Codul penal, prevederile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 oferă agentului constator suficiente criterii pentru a aprecia nivelul sancțiunii complementare a confiscării speciale atunci când aceasta are ca obiect mijloace de transport cu o valoare mai mare decât a materialului lemnos transportat fără a avea proveniență legală, conformându-se astfel dispozițiilor art. 44 alin. (9) din Legea fundamentală. Pe de altă parte, se arată că, atunci când agentul constator aplică sancțiunea confiscării speciale fără a ține seama de aceste criterii, contravenientul poate contesta legalitatea și temeinicia procesului-verbal de contravenție, iar instanța de judecată — în virtutea competenței sale de a controla aplicarea și executarea sancțiunilor contravenționale principale și complementare [art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001] — va putea hotărî asupra măsurii confiscării, așa cum prevăd dispozițiile art. 34 alin. (1) din același act normativ. Mai mult, în temeiul art. 32 alin. (3) din actul normativ precitat, plângerea formulată de contravenient

suspendă executarea procesului-verbal de contravenție în ceea ce privește sancțiunile aplicate și măsura confiscării dispuse de agentul constatator. În fine, se reține că, dacă bunul confiscat a fost valorificat în cursul procesului, în aplicarea art. 41 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanța va dispune să se achite proprietarului o despăgubire stabilită în raport cu valoarea de circulație a acestuia, ținând seama și de partea din bun ce a fost confiscată prin echivalent bănesc.

18. **Guvernul**, exprimându-și punctul de vedere în Dosarul Curții nr. 1.620D/2017, consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este inadmisibilă, în condițiile în care autoarea excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, fiind nemulțumită de faptul că textul art. 19 alin. (3) din Legea nr. 171/2010 nu prevede, în mod expres, criteriile care să permită aplicarea măsurii respective cu respectarea proporționalității între sancțiunea complementară aplicată și natura și gravitatea faptei contravenționale săvârșite. Așadar, autoarea excepției nu critică textele de lege pentru ce conțin, ci pentru ceea ce nu conțin, fiind, în opinia acesteia, insuficient reglementate, solicitând, în fapt, completarea dispozițiilor legale criticate.

19. **Guvernul**, exprimându-și punctul de vedere în Dosarul Curții nr. 2.150D/2017, cu referire la dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 52 din Legea nr. 134/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 15 iunie 2017, consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens reține că încălcarea prevederilor referitoare la fondul forestier atrage răspunderea civilă, contravențională sau penală a persoanei vinovate. Conform Legii nr. 171/2010, sancțiunile aplicabile pentru săvârșirea contravențiilor silvice sunt sancțiunea contravențională principală — amenda, respectiv sancțiunea contravențională complementară — reținerea sau confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din săvârșirea contravenției silvice și/sau retragerea autorizației/atestatului, după caz. Sancțiunile contravenționale aplicate în baza Legii nr. 171/2010 au adresabilitate generală și, totodată, au caracter represiv și punitiv. Prin urmare, arată că nu se pot identifica, în cuprinsul normei criticate, reglementări care să aducă atingere prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Reține, totodată, că dispozițiile art. 44 alin. (9) din Constituție permit confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni sau din contravenții, dar numai în condițiile legii. Or, art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 stabilește anumite condiții ale confiscării, respectiv „dacă valoarea materialelor lemnoase transportate depășește de 5 ori prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior sau dacă se constată repetarea faptei în interval de 6 luni de la data constatării primei fapte”. Așadar, dispozițiile criticate din Legea nr. 171/2010 se încadrează în această categorie — „în condițiile legii” — legiuitorul constituant însuși acordându-i legiuitorului ordinar prerogativa de a stabili condițiile confiscării ca sancțiune complementară. Or, condițiile menționate în text, respectiv cantitatea de masă lemnoasă și repetabilitatea faptei, în interval de 6 luni de la constatarea primei fapte sunt în măsură să asigure textului legal criteriile de circumstanțiere a aplicării sancțiunii, astfel încât să se asigure proporționalitatea între scopul ocrotirii fondului forestier și aplicarea măsurii complementare a confiscării mijlocului de transport.

20. **Avocatul Poporului**, exprimându-și punctul de vedere în Dosarul Curții nr. 1.171D/2017, consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale. Reține că, potrivit Legii

nr. 171/2010, sancțiunile aplicabile pentru săvârșirea contravențiilor silvice sunt sancțiunea contravențională principală — amenda, respectiv, sancțiunea contravențională complementară — reținerea sau confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din săvârșirea contravenției silvice și/sau retragerea autorizației/atestatului, după caz. Sancțiunile contravenționale aplicate în baza Legii nr. 171/2010 au adresabilitate generală și, totodată, au caracter represiv și punitiv. De asemenea, face referire la jurisprudența instanței de control constituțional potrivit căreia aplicarea și executarea unor sancțiuni pecuniare, inclusiv măsura confiscării unor bunuri sau valori, cu toate că determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât sunt consecința unor încălcări ale legii. Proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții. Potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza întâi din Constituție, „*Averea dobândită licit nu poate fi confiscată*”, ceea ce presupune, *per a contrario*, că poate fi confiscată averea dobândită în mod ilicit și deci este posibilă instituirea unor sancțiuni pentru ipoteza în care desfășurarea activității de comercializare a unor produse de către operatorii economici contravine legii. Cât privește critica autorului excepției de neconstituționalitate, apreciază că aceasta contrazice chiar conținutul normativ al art. 44 alin. (9) din Constituție, în condițiile în care obiect al confiscării pot fi și bunurile destinate, folosite sau rezultate din contravenții. Apreciază că legiuitorul poate acorda autorităților executive competența de a confisca bunurile menționate mai sus atunci când constată și sancționează o contravenție, în condițiile în care controlul judecătoresc asupra măsurilor dispuse este garantat, astfel încât, împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, care cuprinde și măsura complementară a confiscării, poate fi formulată o plângere în fața instanței de judecată. Invocă, în sensul celor reținute, Decizia Curții Constituționale nr. 1.190 din 30 septembrie 2010. Reține, în plus, că stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amenda și confiscarea mijloacelor de transport utilizate la transportul materialelor lemnoase reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru a asigura exploatarea materialelor lemnoase în condiții de legalitate. Cauza care determină luarea măsurii complementare a confiscării o reprezintă starea de pericol ce decurge din deținerea unor bunuri ce au legătură cu săvârșirea faptei interzise de lege. Or, în cazul în care nu se demonstrează proveniența legală a materialelor lemnoase, simpla deținere a acestora, cât și a bunurilor care au fost folosite la săvârșirea faptei creează acea stare de pericol pentru a cărei înlăturare este necesară intervenția organului constatator prin măsura confiscării bunurilor respective. Invocă dispozițiile art. 6 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 470/2014 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, precum și a unor măsuri de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor ce revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn, potrivit cărora legalitatea provenienței materialelor lemnoase rezultate se asigură potrivit legislației în vigoare și se atestă prin îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: a) existența actului de punere în valoare aprobat conform competențelor și a autorizației de exploatare, înregistrate în SUMAL, și a procesului-verbal de

predare a parchetului; b) expedierea, deținerea, transportul, primirea, depozitarea, prelucrarea sau comercializarea materialelor lemnoase să fie făcută/făcut cu avize de însoțire în care sunt înscrise corect codul unic generat de SUMAL, conform art. 3 alin. (2), precum și data, ora, minutul și secunda generării acestuia, precum și codul offline prevăzut la art. 3 alin. (4), după caz. Față de dispozițiile citate, apreciază că sunt prevăzute condițiile în raport cu care să se aprecieze legalitatea provenienței materialelor lemnoase.

21. **Avocatul Poporului**, exprimându-și opinia în Dosarul Curții nr. 2150D/2017, reține că, ulterior sesizării Curții Constituționale, prevederile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 au fost modificate prin art. 1 pct. 52 din Legea nr. 134/2017, astfel încât, în condițiile în care legiuitorul a modificat condițiile în care mijlocul de transport cu care s-a realizat transportul de materiale lemnoase se confiscă, excepția de neconstituționalitate invocată a devenit inadmisibilă.

22. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

24. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 19 alin. (13) și (14) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 23 iulie 2010, în forma modificată prin art. 1 pct. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 726 din 20 septembrie 2016, precum și ale art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001.

25. Curtea observă că, ulterior sesizării sale, dispozițiile art. 19 alin. (13) și (14) din Legea nr. 171/2010 au fost modificate prin art. 1 pct. 52 din Legea nr. 134/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 15 iunie 2017, soluția legislativă criticată fiind completată. Curtea are însă în vedere faptul că, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. În aceste condiții, Curtea reține că, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate își produc în continuare efectele juridice, deoarece acestea reprezintă temei juridic al proceselor-verbale de constatare a contravențiilor silvice împotriva cărora au fost formulate plângerile contravenționale în cadrul cărora au fost invocate prezentele excepții de neconstituționalitate.

26. În aceste condiții, Curtea reține că **obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (13) și (14) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 23 iulie 2010, în forma modificată prin art. 1 pct. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016, precum și ale art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 19 alin. (13) și (14) din Legea nr. 171/2010: „(13) *Mijloacele de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală conform normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund se confiscă. (14) Confiscarea mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase prevăzute la alin. (13) se realizează conform procedurilor reglementate prin Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, și prin Ordonanța Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de către agenții constatatori prevăzuți la art. 24 lit. d), d¹) și e).”;*

— Art. 41 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „Confiscarea se aduce la îndeplinire de organul care a dispus această măsură, în condițiile legii.”

27. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate, autorul excepției din Dosarul Curții nr. 1.171D/2017 invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (9) potrivit cărora bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii. Totodată, în Dosarul Curții nr. 1.620D/2017, autoarea invocă atât prevederile constituționale ale art. 11 alin. (1) potrivit cărora statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 20 alin. (1) și (2) privind tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) teza întâi potrivit cărora părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 44 alin. (1)—(9) privind dreptul de proprietate privată, cât și dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția proprietății. De asemenea, în Dosarul Curții nr. 2.150D/2017 sunt invocate atât prevederile constituționale ale art. 11 alin. (1) privind obligația statului român de a îndeplini cu bună-credință obligațiile ce îi revin din tratatele la care este parte, art. 16 alin. (1) potrivit cărora cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 20 relativ la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) teza întâi care stabilesc că părțile au dreptul la un proces echitabil și art. 44 privind dreptul de proprietate privată, cât și dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

28. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că legea-cadru în domeniul protecției fondului forestier național o constituie Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 12 august 2015, act normativ care reglementează infracțiunile la regimul silvic. De asemenea, domeniul silvic este reglementat printr-o serie de acte ce au ca obiectiv asigurarea respectării regimului silvic, respectiv Legea nr. 171/2010 privind stabilirea

și sancționarea contravențiilor silvice, Hotărârea Guvernului nr. 861/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al sumelor anuale destinate gestionării durabile a fondului forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice și a celui proprietate publică și privată a unităților administrativ-teritoriale și pentru aprobarea Procedurii de realizare a serviciilor silvice și de efectuare a controalelor de fond, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 573 din 18 august 2009 și legea adoptată anual pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

29. În prezenta cauză, motivele de neconstituționalitate privesc, în principal, dispozițiile art. 19 alin. (13) și (14) din capitolul VII „Controlul aplicării normelor privind circulația materialelor lemnoase, al depozitelor și instalațiilor de prelucrare a lemnului” al Legii nr. 171/2010, în forma modificată prin art. I pct. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016. Dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 prevăd că se confiscă mijloacele de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală conform normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, alin. (14) al aceluiași articol reglementând cu privire la punerea în executare a măsurii confiscării. Curtea reține că motivele de neconstituționalitate ale autorilor excepțiilor sunt dezvoltate în mod special cu privire la dispozițiile alin. (13) al art. 19 din Legea nr. 171/2010, din perspectiva afectării justului echilibru ce se impune a fi păstrat între interesul general al societății și interesul individual vizat de o asemenea măsură, nerespectării condiției proporționalității sancțiunii cu gradul de pericol social al faptei, încălcării dreptului de proprietate al contravenientului, respectiv al terțului proprietar al mijlocului de transport confiscat.

30. În raport cu criticile de neconstituționalitate astfel formulate, Curtea reține că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 171/2010, constituie contravenție silvică fapta săvârșită cu vinovăție, stabilită și sancționată prin lege, pentru încălcarea obligațiilor stabilite prin actele normative din domeniul silvic. Sancțiunile aplicabile pentru săvârșirea contravențiilor silvice sunt: a) sancțiunea contravențională principală — amenda; b) sancțiunea contravențională complementară — reținerea sau confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din săvârșirea contravenției silvice și/sau retragerea autorizației/atestatului/acordului, după caz. În concret, cât privește contravențiile silvice referitoare la expedierea și/sau transportul materialelor lemnoase, reglementate în art. 19 alin. (1), (2), (21) și (3) din Legea nr. 171/2010, acestea se sancționează, potrivit dispozițiilor precitate, cu amendă și/sau reținerea în vederea stabilirii provenienței și/sau confiscarea materialelor lemnoase în cauză. Curtea constată că, în mod imperativ, alin. (13) al art. 19 din Legea nr. 171/2010 stabilește că, alături de sancțiunea principală a amenzii și sancțiunea complementară a confiscării materialelor lemnoase, se aplică și sancțiunea complementară a confiscării mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală conform normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund. Sancțiunea contravențională a confiscării bunurilor este o sancțiune contravențională complementară, aplicată pe lângă o sancțiune contravențională principală și privește bunurile care au fost folosite, destinate sau rezultate (produse) prin săvârșirea unei contravenții.

31. Curtea reține că, în materia reglementării regimului juridic al contravențiilor, art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, stabilește cadrul sancționator general, alin. (2) reglementând sancțiunile contravenționale principale (avertismentul, amenda contravențională, prestarea unei activități în folosul comunității), iar alin. (3), sancțiunile contravenționale complementare (confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții, suspendarea sau anularea, după caz, a avizului, acordului sau a autorizației de exercitare a unei activități, închiderea unității, blocarea contului bancar, suspendarea activității operatorului economic, retragerea licenței sau a avizului pentru anumite operațiuni ori pentru activități de comerț exterior, temporar sau definitiv, desființarea lucrărilor și aducerea terenului în starea inițială), în același timp reglementându-se și posibilitatea impunerii de noi sancțiuni contravenționale principale și complementare prin legi speciale (alin. 4). Sancțiunile enumerate anterior sunt sancțiuni specifice dreptului contravențional, aplicabile subiectului de drept care încalcă norma juridică de drept contravențional printr-o conduită contrară acesteia. Totodată, Curtea reține că sancțiunile contravenționale, principale și complementare nu au caracter reparator, ci preventiv-educativ, și reprezintă o formă de constrângere juridică vizând, în special, patrimoniul făptuitorului. Aplicarea sancțiunilor contravenționale, respectiv sancționarea propriu-zisă a subiectului de drept pentru nesocotirea normelor de drept contravențional, are loc potrivit unor principii, similar sancțiunilor de drept penal. În acest sens, Curtea reține principiul legalității sancțiunilor contravenționale, principiul proporționalității sancțiunilor contravenționale și principiul unicității aplicării sancțiunilor contravenționale (*non bis in idem*). Potrivit principiului proporționalității, toate sancțiunile principale sau complementare aplicate contravenientului trebuie să fie dozate în funcție de gravitatea faptei. Curtea observă că acest din urmă principiu își găsește corespondent în dispozițiile art. 5 alin. (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, potrivit cărora „Sancțiunea stabilită trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite.”, iar „Sancțiunile complementare se aplică în funcție de natura și de gravitatea faptei”. Principiul proporționalității este apropiat principiului oportunității, acesta din urmă fiind necesar a fi respectat în aplicarea sancțiunilor contravenționale principale și complementare în vederea atingerii scopului represiv și preventiv al sancțiunii contravenționale. Totodată, Curtea reține că aplicarea sancțiunilor contravenționale are loc cu respectarea criteriilor prevăzute de art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, referitoare la limitele sancțiunilor, respectiv proporționalitatea sancțiunii cu gradul de pericol social al faptei, ținându-se seama de împrejurările în care fapta a fost comisă, de modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit și urmarea produsă, circumstanțele personale ale contravenientului, precum și de celelalte date înscrise în procesul-verbal de constatare și sancționare. Cu alte cuvinte, la stabilirea proporționalității sancțiunii cu gradul de pericol social al faptei, agentul constatat care aplică sancțiunea trebuie să analizeze criteriile generale prevăzute în art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, precum și alte criterii speciale, dacă este cazul. În caz contrar, în măsura în care regula proporționalității este încălcată, instanța va adapta sancțiunea la cerințele prevăzute de lege.

32. În aceste condiții, Curtea reține că, de principiu, proporționalitatea în aplicarea sancțiunii complementare a confiscării are în vedere natura și gravitatea faptei. Atunci când însă se întrunește conținutul constitutiv al unei contravenții, iar actul normativ impune, printr-o reglementare cu caracter imperativ, aplicarea măsurii confiscării în momentul constatării săvârșirii faptei — astfel cum prevede art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, agentul constatat, neavând la îndemână o marjă de apreciere, va trebui să aplice această măsură indiferent de

circumstanțele faptei, cu toate că, și în acest caz, rămâne incident principiul proporționalității sancțiunii complementare raportat la natura și gravitatea faptei.

33. În acest context, Curtea observă că dispoziții similare celor criticate în prezenta cauză au fost interpretate și aplicate de către instanțele de drept comun, de pildă, prin Sentința civilă nr. 7.026/2015, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, reținându-se că „într-adevăr, potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 12/1990, mărfurile sau produsele care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1 lit. a), precum și sumele de bani și lucrurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă. Aceste prevederi sunt însă atenuate de prevederile art. 5 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, dreptul comun în materie contravențională, care atestă că sancțiunea stabilită trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite. Aceleași concluzii pot fi extrase și din art. 21 alin. (3) din același act normativ descris mai sus. Prin aceasta, dar și raportat la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, sancțiunea contravențională trebuie să treacă prin filtrul proporționalității și oportunității al agentului constator, neputând fi admise sancțiunile de drept”. Așadar, Curtea observă că, deși la acea dată dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite reglementau sancțiunea contravențională a confiscării *ope legis*, instanța a apreciat că o sancțiune contravențională nu poate fi aplicată de drept, legiuitorul nefiind în măsură să prevadă toate situațiile ce pot să apară în practică, astfel încât a investit agentul constator cu forța publică pentru a putea aplica o sancțiune în funcție de specificul fiecărei situații. Considerentele hotărârii judecătorești, anterior citate, sunt în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia „instanța trebuie să asigure un raport rezonabil de proporționalitate între confiscare, ca modalitate de asigurare a interesului general, și protecția dreptului persoanei acuzate de a se folosi de bunurile sale, pentru a evita să impună o sarcină individuală excesivă”. (Hotărârea din 6 noiembrie 2008, pronunțată în Cauza *Ismayilov împotriva Rusiei*, paragraful 34). Totodată, Judecătoria Orșova a pronunțat Sentința nr. 18 din 20 ianuarie 2014, în soluționarea unei plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției de transport de cereale fără a prezenta în trafic certificatul de producător, prin care contravenientul a fost sancționat cu amendă și cu măsura confiscării vehiculului cu care transporta cerealele. În speță, instanța de judecată a analizat modul de individualizare a sancțiunilor aplicate și a constatat că acestea trebuie să fie proporționale cu gradul de pericol social al faptelor comise, pentru această operațiune recurgându-se la criteriile prevăzute de art. 21 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, și anume împrejurările în care a fost săvârșită fapta, modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, scopul urmărit, urmarea produsă, precum și circumstanțele personale ale contravenientului și celelalte date înscrise în procesul-verbal. Cu privire la sancțiunea complementară constând în confiscarea mijlocului de transport folosit pentru transportarea mărfii, instanța a apreciat că și aceasta este supusă procesului de individualizare, fapt ce poate fi dedus din interpretarea dispozițiilor art. 5 al Ordonanței Guvernului nr. 2/2001. Astfel, instanța a reținut că sancțiunile contravenționale, indiferent dacă sunt principale sau complementare, trebuie să respecte cerința proporționalității cu fapta concretă săvârșită. În plus, interpretând dispozițiile art. 5 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanța a arătat că sancțiunea complementară nu se stabilește doar de legiuitor, adică avându-se în vedere doar pericolul social abstract al faptei incriminate drept contravenție, fără a da posibilitatea agentului constator sau instanței de

judecată să analizeze în concret dacă fapta comisă întrunește criteriile de gravitate necesare pentru a aplica o asemenea sancțiune. Astfel, competența legiuitorului este aceea de a stabili pedepse complementare, iar aplicarea acestora — care reprezintă un proces distinct de cel de stabilire, de prevedere în norma de incriminare — nu poate reveni decât organului constator și instanței investite cu verificarea procesului-verbal de contravenție. Instanța de judecată a mai reținut că nu se pot aplica, prin analogie, dispozițiile din Codul penal referitoare la obligativitatea aplicării pedepselor complementare. În fapt, asemănarea este doar de ordin terminologic, conținutul acestora fiind diferit: în timp ce pedepsele complementare prevăzute de legea penală privesc persoana inculpatului, pedeapsa complementară a confiscării cuprinsă în norma contravențională este una pecuniară și, mai mult decât atât, legea penală cuprinde o dispoziție în sensul aplicării obligatorii a acestora, normă care însă nu are un corespondent în legislația care guvernează regimul juridic al contravențiilor. În speță, instanța a constatat că petentul a făcut dovada provenienței bunurilor, iar statul nu a fost prejudiciat prin comiterea acestei fapte. Deși sancțiunile contravenționale instituite prin norma legală sunt ridicate și urmăresc combaterea producerii și a transportării ilicite de cereale, în cauză a fost dovedit faptul că petentul este producător de cereale, înregistrat ca atare la organele competente. Astfel, pericolul social concret al faptei este redus, iar sancțiunea complementară a confiscării mijlocului de transport depășește considerabil chiar sancțiunea maximă principală care se poate aplica pentru această faptă. În aceste condiții, instanța, pentru asigurarea drepturilor consfințite de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, a considerat că se impune și înlăturarea acesteia, întrucât constituie o sancțiune disproporționată față de circumstanțele concrete ale faptei.

34. Față de cadrul sancționator general și principiile aplicabile în materia reglementării regimului juridic al contravențiilor, având în vedere și reperatele jurisprudențiale precitate, Curtea constată că, deși, potrivit dispozițiilor art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, sancțiunea complementară a confiscării este obligatorie, caracterul obligatoriu al măsurii confiscării este necesar a fi subsumat celui al proporționalității, în mod special având în vedere faptul că sancțiunea confiscării constituie o ingerință în dreptul de proprietate al contravenientului, respectiv al terțului proprietar al mijlocului de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală. Cu alte cuvinte, și în această ipoteză este necesar ca agentul constator să analizeze proporționalitatea sancțiunii complementare pentru a evita aplicarea în mod rigid a legii, în acest sens fiind necesar să interpreteze normele incidente în funcție de scopul urmărit de legiuitor și, de asemenea, să analizeze gravitatea faptei înainte de a dispune confiscarea anumitor bunuri folosite de contravenient în desfășurarea activității ilicite. Curtea constată însă că domeniul silvic este reglementat prin acte normative speciale, adoptate în vederea protecției fondului forestier național, astfel că, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*, norma specială, respectiv dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, derogă de la norma generală, respectiv prevederile art. 5 alin. (5) și (6) și art. 21 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, norma specială fiind de strictă interpretare și aplicare.

35. În aceste condiții, Curtea constată că, în aplicarea sancțiunii complementare a confiscării potrivit legii speciale, dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 nu vor putea fi completate cu norme aparținând cadrului sancționator general în materie contravențională, astfel încât, pe cale de consecință, în lipsa reglementării, în cuprinsul normei speciale, a unor criterii de individualizare, măsura confiscării mijloacelor de transport cu

care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală urmează a fi aplicată de drept, în condițiile în care confiscarea reprezintă mai mult decât o limitare a dreptului de proprietate privată, și anume chiar lipsirea proprietarului de dreptul său, prin trecerea bunului în proprietatea statului.

36. Referitor la măsura confiscării, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că „aplicarea și executarea unei sancțiuni pecuniare, ca și măsura confiscării unor bunuri sau valori, cu toate că determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private. Art. 41 alin. (8) [în prezent, art. 44 alin. (9)] din Constituție prevede că *«Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii»*. Potrivit acestui principiu constituțional, confiscarea bunurilor trebuie prevăzută de legea care califică o faptă ca infracțiune ori o califică drept contravenție.” (Decizia nr. 56 din 13 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999, și Decizia nr. 261 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 5 august 2003), iar „potrivit art. 41 alin. (1) teza finală [în prezent, art. 44 alin. (1) teza finală din Constituție], conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Totodată, alin. (8) al art. 41 [în prezent, art. 44 alin. (9) din Constituție] prevede că *«Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii»*, ceea ce demonstrează că însăși Constituția exclude protecția bunurilor folosite la săvârșirea unor fapte ilicite sau dobândite prin asemenea fapte. Totodată, art. 135 alin. (6) din Constituție [în prezent, art. 136 alin. (5)] precizează că *«Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă»*. Textul nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune că, atunci când legea prevede, în concordanță cu dispozițiile Constituției, proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții.” (Decizia nr. 67 din 18 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 19 iulie 2000). De asemenea, Curtea a reținut că „interdicția confiscării averii dobândite licit și prezumția caracterului licit al dobândirii, reguli stabilite de alin. (8) al art. 44 din Constituție, nu exclud posibilitatea confiscării bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții potrivit alin. (9). [...] Prin însăși săvârșirea contravenției autorul acesteia se situează în afara sferei licitului, cu consecința firească, prevăzută de art. 44 alin. (9) din Constituție, a posibilității de a suferi rigorile legii, între care și confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din fapta sa.” (Decizia nr. 372 din 2 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 13 noiembrie 2003, și Decizia nr. 154 din 17 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 11 aprilie 2005) și că „nu se poate susține că prin instituirea unei sancțiuni contravenționale în sarcina persoanelor fizice ori juridice se aduce atingere dreptului de proprietate, chiar dacă în mod automat executarea contravenției înseamnă diminuarea patrimoniului.” (Decizia nr. 1.142 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 13 octombrie 2011).

37. Totodată, Curtea a reținut că „măsura confiscării unor bunuri constituie o excepție de la principiul constituțional, consfințit de art. 44 alin. (8) din Constituție, potrivit căruia caracterul licit al dobândirii bunurilor se prezumă. (...) De aceea, o asemenea măsură este reglementată constituțional doar în cazul săvârșirii unor infracțiuni sau contravenții, adică în situații constatate, în condițiile legii, ca reprezentând fapte cu un anumit grad de pericol social.” (Decizia nr. 453 din 16 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 16 mai 2008). În același sens, s-a statuat că prin săvârșirea unei contravenții se încalcă o normă legală care reglementează un

anumit domeniu de activitate. Acest fapt constituie, *eo ipso*, o cauză de înlăturare a prezumției generale de dobândire licită a averii. O interpretare contrară ar duce la concluzia eronată că proprietatea ar trebui ocrotită în orice condiții, inclusiv când legea este încălcată (Decizia nr. 105 din 11 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 8 aprilie 2003, și Decizia nr. 154 din 17 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 11 aprilie 2005). De asemenea, „autorul acesteia, prin critica sa, contrazice chiar conținutul normativ al art. 44 alin. (9) din Constituție. (...) Astfel, obiect al confiscării pot fi și bunurile destinate, folosite sau rezultate din contravenții; în aceste condiții, legiuitorul poate acorda autorităților executive competența de a confisca bunurile menționate mai sus atunci când constată și sancționează o contravenție; desigur, controlul judecătoresc asupra măsurilor dispuse este garantat, astfel încât împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, care cuprinde și măsura complementară a confiscării, poate fi formulată o plângere în fața instanței de judecată, în speță a judecătoriei — a se vedea, în acest sens, art. 5 alin. (3) lit. a), art. 24, art. 25, art. 31 alin. (2), art. 32 alin. (3), art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001” (Decizia nr. 1.190 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 12 noiembrie 2010).

38. De asemenea, prin Decizia nr. 685 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 noiembrie 2006, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate reținând că „faptul că bunurile confiscate nu aparțin contravenientului, ci unei terțe persoane, în speță societății de leasing, nu poate atrage ineficiența acestei măsuri sancționatorii. Pe de o parte, Constituția prevede în art. 44 alin. (9) că *«Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii»*, fără a distinge după calitatea de proprietar sau detentor precar a contravenientului. O altă interpretare ar conduce la posibilitatea eludării cu ușurință a dispozițiilor legale, deoarece de fiecare dată contravenientul s-ar putea apăra invocând faptul că este un simplu detentor precar al bunului, iar activitatea ilicită de transport ar putea continua. Pe de altă parte, finanțatorul proprietar al bunurilor respective, utilizate în mod ilicit, nu se poate prevala de caracterul personal al răspunderii contravenționale, deoarece a încredințat folosința bunului său asumându-și riscul ca activitatea utilizatorului să genereze un pericol pentru societate. De altfel, pentru a-și recupera prejudiciul, finanțatorul proprietar are la îndemână calea acțiunii în justiție împotriva utilizatorului, în temeiul contractului de leasing încheiat cu acesta.” (considerente reiterate în Decizia nr. 603 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 19 iulie 2011, și Decizia nr. 1.310 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 19 decembrie 2011).

39. Pe de altă parte, Curtea observă că, prin Decizia nr. 661 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit căruia *«Sunt supuse confiscării: [...] d) vehiculele cu tracțiune animală, când circulă pe drumurile publice pe care le este interzis accesul ori pe alte trasee decât cele stabilite de autoritățile publice locale»*, sunt neconstituționale, fiind contrare dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției, art. 44 alin. (8) care interzice confiscarea averii licit dobândite și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Potrivit considerentelor deciziei precitate, „măsura confiscării vehiculelor cu tracțiune animală în cazul

încălcării unor reguli privind circulația pe drumurile publice este excesivă, fiind într-o vădită disproporție cu scopul urmărit de legiuitor la instituirea acesteia. De asemenea, această măsură aduce atingere înseși existenței dreptului de proprietate, întrucât determină o privare a proprietarului de bunul său, legal dobândit, ceea ce este în contradicție și cu dispozițiile art. 44 alin. (8) din Constituție, potrivit căruia *«Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă»*. Curtea a reținut în acest sens că „scopul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, astfel cum este acesta circumstanțiat încă din primul articol al ordonanței, poate fi atins prin utilizarea altor mijloace, care să nu pună în discuție existența unor drepturi sau libertăți. De exemplu, sancțiunea contravențională a amenzii poate fi individualizată prin utilizarea criteriilor prevăzute de art. 21 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor [...], astfel încât să asigure respectarea regulilor privind circulația pe drumurile publice și de către proprietarii sau deținătorii de vehicule cu tracțiune animală”.

40. Curtea reține, așadar, că, printr-o jurisprudență constantă, a statuat că proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții. Totodată, admitând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea a statuat, în Decizia nr. 661 din 4 iulie 2007, precitată, că, potrivit art. 1 alin. (5) din Constituție, „Parlamentul nu își poate exercita competența de stabilire a caracterului contravențional al unor fapte contrare ordinii publice, drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor decât cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Constituție. Ca urmare, legiuitorul trebuie să se asigure că prin regulile și sancțiunile astfel instituite nu sunt încălcate drepturile fundamentale ale cetățenilor, de care aceștia beneficiază potrivit principiului universalității, consacrat de art. 15 alin. (1) din Constituție”. Și, în acest sens, Curtea a statuat că „în situația restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, justificată de imperativul apărării valorilor mai sus menționate, măsura adoptată trebuie să respecte condițiile expres prevăzute de art. 53 alin. (2) teza a doua din Legea fundamentală, respectiv *«să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății»*”.

41. În același fel, Curtea a reținut și în Decizia nr. 725 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 4 aprilie 2017, paragraful 24, că „prevederile art. 44 alin. (9) din Constituție, reglementând o limitare a dreptului de proprietate, dispun în sensul că *«bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii»*”.

42. Cu toate acestea, Curtea observă Hotărârea din 22 februarie 1994, pronunțată în Cauza *Raimondo împotriva Italiei*, paragraful 30, în care instanța de la Strasbourg a statuat că o măsură de confiscare a unor bunuri reprezintă o *privare de proprietate*, dar ea nu intră sub incidența celei de a doua fraze din paragraful 1 al art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, ci ține de paragraful 2, care reglementează folosința bunurilor în conformitate cu interesul general. În speță, confiscarea efectuată a avut ca scop să prevină ca reclamantul sau asociația de răufăcători din care se presupunea că acesta face parte să folosească bunurile confiscate la săvârșirea altor infracțiuni. Într-o altă cauză, instanța europeană a reținut că reclamantul contesta o confiscare ce purta asupra unui bun care a fost folosit în scopuri ilicite, astfel că ea a decis că măsura incriminată urmărea a evita ca vehiculul reclamantului să mai poată fi utilizat la comiterea altor infracțiuni în prejudiciul colectivității (Hotărârea din 10 aprilie 2003, pronunțată în Cauza

Yildirim împotriva Italiei). Calificarea unei măsuri luate de autoritățile naționale ca fiind o privare de proprietate se apreciază nu numai în raport cu dispozițiile legale interne în vigoare, ci și în raport cu efectul real pe care acea măsură îl produce cu privire la dreptul de proprietate al celui interesat (Hotărârea din 7 mai 2002, pronunțată în Cauza *Bourdov împotriva Rusiei*, paragraful 41).

43. Totodată, în Hotărârea din 26 februarie 2009, pronunțată în Cauza *Grifhorst împotriva Franței*, instanța europeană abordează problema confiscării administrative din perspectiva unei contravenții vamale. În contextul cauzei, Curtea a considerat că „sancțiunea trebuia să corespundă gravității încălcării constatate, și anume neîndeplinirea obligației de declarare, iar nu gravității eventualei încălcări neconstatate, în acest stadiu, corespunzătoare unei infracțiuni de spălare de bani sau de evaziune fiscală”. Curtea a luat apoi act de modificarea redactării reglementării în cauză, în urma avizului motivat al Comisiei. *Pe baza noului text, confiscarea nu mai era automată și nu mai putea fi pronunțată decât dacă existau indicii sau motive plauzibile pentru a crede că persoana vizată comisese alte încălcări ale Codului vamal*. Curtea a constatat că noul sistem permite păstrarea unui just echilibru între cerințele interesului general și protecția drepturilor fundamentale ale individului, în timp ce un cumul al confiscării și amenzii era disproporționat față de încălcarea comisă. În cauză, la nivel de principiu, Curtea a statuat că statele au dreptul să adopte legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa utilizarea bunurilor (domeniu în care este inclusă și confiscarea) în conformitate cu interesul general, însă trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat. În Cauza *Moon împotriva Franței* (Hotărârea din 9 iulie 2009) s-a ridicat aceeași problemă ca și în speța precedentă. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că, întrucât cumularea confiscării și a amenzii se ridica la 125% din suma nedeclarată, ea era, în consecință, disproporționată. Cauza *Gabrić împotriva Croației* (Hotărârea din 5 februarie 2009) privește, de asemenea, nedeclararea valutei la vamă, faptă sancționată contravențional. În cauză, Curtea a reținut că, pe lângă amendă, confiscarea integrală a sumei de bani a fost disproporționată și a impus reclamantei o sarcină excesivă. Curtea Europeană a reținut că măsura confiscării, deși implică privarea de bunuri, este inclusă în noțiunea de control al utilizării proprietății, în sensul celui de-al doilea paragraf al art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În aceste condiții, Curtea a statuat că trebuie să existe un just echilibru între cerințele interesului public și protecția dreptului de proprietate al reclamantei. În Cauza *Gogitidze și alții împotriva Georgiei* (Hotărârea din 12 mai 2015), Curtea a reiterat jurisprudența sa potrivit căreia orice ingerință a unei autorități publice în dreptul de proprietate al cetățenilor poate fi justificată doar dacă servește un interes public (sau general) legitim. Deoarece autoritățile naționale își cunosc direct societatea și interesele ei, ele sunt în principiu într-o poziție mai bună decât judecătorul internațional pentru a decide ce este „în interes public”. Așadar, ele trebuie să facă evaluarea inițială cu privire la problemele de interes public care justifică ingerințe în dreptul de proprietate. Statele au o marjă largă de apreciere în ceea ce privește măsurile generale de strategie politică, economică sau socială, iar Curtea respectă alegerile de politică legislativă ale statelor, cu condiția ca acestea să nu fie „evident lipsite de fundament rezonabil”.

44. În concluzie, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, confiscarea implică o „privare de proprietate”, în sensul celui de-al doilea paragraf al art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. „Iar o măsură

de confiscare a unor bunuri introduse fraudulos pe teritoriul unui stat poate să apară legitimă, prin raportare la dispozițiile art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă statul în cauză a respectat condiția explicit impusă de text, anume menținerea unui just echilibru între propriile sale interese și cele ale proprietarului, cu luarea în considerare a gradului culpei acestuia și a prudenței de care trebuie să dea dovadă în asemenea împrejurări (Hotărârea din 24 octombrie 1986, pronunțată în Cauza *Agosi împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 54).

45. De principiu, și Curtea Constituțională a României a statuat în acest sens, în Decizia nr. 661 din 4 iulie 2007, precitată, în care a reținut că „măsura aduce atingere înseși existenței dreptului de proprietate, întrucât determină o privare a proprietarului de bunul său, legal dobândit”, însă, în cauză, analiza proporționalității a fost raportată la „situația restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”, justificată de imperativul apărării valorilor enumerate, reținându-se că măsura adoptată este necesar să respecte condițiile expres prevăzute de art. 53 alin. (2) teza a doua din Legea fundamentală.

46. În acord cu jurisprudența anterior citată, Curtea constată că măsura confiscării constituie o privare de proprietate, așadar o preluare completă și definitivă a unui bun, titularul dreptului asupra aceluși bun nemaiavând posibilitatea exercitării vreunuia dintre atribuțiile conferite de dreptul pe care îl avea în patrimoniul său, iar nu o limitare a dreptului de proprietate. Din această perspectivă, Curtea urmează a verifica justificarea ingerinței în dreptul de proprietate prin efectuarea unui „test” de proporționalitate în scopul stabilirii existenței unui corect echilibru între interesele în concurs. În concret, Curtea va analiza dacă privarea de proprietate, prin aplicarea obligatorie a sancțiunii contravenționale complementare a confiscării mijlocului de transport, în temeiul art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, în lipsa reglementării unor criterii de individualizare a măsurii, are un scop legitim, este o măsură adecvată, este necesară și asigură un just echilibru între interesele în concurs. În context, Curtea reține că art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenție reglementează trei condiții în care privarea de un bun nu reprezintă o încălcare a dreptului titularului asupra aceluși bun, respectiv privarea să fie prevăzută de lege, adică de normele interne aplicabile în materie, să fie impusă de o cauză de utilitate publică și să fie conformă cu principiile generale ale dreptului internațional. Pe cale jurisprudențială, instanța de la Strasbourg a mai adăugat o condiție comună atât privării de proprietate, cât și limitărilor exercițiului acestui drept, respectiv că orice limitare trebuie să fie proporțională cu scopul avut în vedere prin instituirea ei. Astfel, cu valoare de principiu, în Hotărârea din 15 ianuarie 1998, pronunțată în Cauza *X împotriva Italiei*, Comisia a statuat că o privare de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească o cauză de utilitate publică, să fie conformă normelor de drept intern, să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat. De asemenea, referitor la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Scordino împotriva Italiei*, că o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor trebuie să asigure un just echilibru între exigențele interesului general al comunității și cele de protecție a drepturilor fundamentale ale individului. În acord cu jurisprudența instanței europene, Curtea Constituțională a statuat că o privare de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim și să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat (Decizia nr. 691 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 668 din 1 octombrie 2007, și Decizia nr. 725 din 6 decembrie 2016, precitată, paragraful 25).

47. Față de toate acestea, Curtea constată că măsura confiscării mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală conform normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund este prevăzută de lege, fiind reglementată prin dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, criticate în cauză.

48. Urmează a se stabili scopul urmărit de legiuitor prin textul de lege criticat și dacă acesta este legitim, întrucât testul de proporționalitate se va putea raporta doar la un scop legitim. Sub acest aspect, Curtea reține că, prin instituirea sancțiunii complementare a confiscării mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală alături de sancțiunea contravențională principală a amenzii și sancțiunea complementară a confiscării materialelor lemnoase, în ipoteza săvârșirii contravențiilor silvice referitoare la expedierea și/sau transportul materialelor lemnoase, legiuitorul a avut în vedere protecția fondului forestier național, în condițiile unei incidente tot mai crescute a numărului de contravenții și infracțiuni în acest domeniu, legiuitorul urmărind prin aceasta prezervarea pădurii ca bun de interes public, pentru a recunoaște oricărei persoane dreptul la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic, potrivit art. 35 din Constituție, din această perspectivă scopul urmărit de legiuitor având caracter legitim.

49. Totodată, Curtea constată că sancțiunea contravențională complementară examinată este o măsură adecvată, fiind aptă să îndeplinească exigențele scopului legitim urmărit, și, de asemenea, necesară în vederea realizării scopului legitim urmărit, în condițiile în care însăși Constituția exclude protecția bunurilor folosite la săvârșirea unor fapte ilicite sau dobândite prin asemenea fapte, art. 44 alin. (9) statuând că „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”. Astfel cum a reținut Curtea în jurisprudența sa, prin săvârșirea contravenției autorul acesteia se situează în afara sferei licitului, cu consecința firească prevăzută de art. 44 alin. (9) din Legea fundamentală.

50. Legea însă trebuie să reglementeze măsura confiscării în concordanță și cu celelalte dispoziții ale Constituției. Și, din această perspectivă, Curtea constată că textul de lege criticat nu reglementează criteriile de individualizare a sancțiunii complementare a confiscării mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală, prin raportare la natura și gravitatea faptei, respectiv condiția ca terțul proprietar al bunului confiscat să cunoască scopul folosirii bunului. Condiția ultimă își are, de altfel, temei și în respectarea principiului personalității sancțiunilor contravenționale, „confiscarea specială fiind o sancțiune preventivă cu caracter strict personal căreia nu i se aplică dispozițiile legii civile privitoare la solidaritate” (Tribunalul Suprem, Secția penală, Decizia nr. 697/1980). Așa încât, dacă bunul confiscat nu este proprietatea contravenientului, iar terțul proprietar nu a cunoscut scopul folosirii lui, Curtea reține că măsura confiscării astfel reglementată nu are caracter proporțional, aplicarea confiscării în atare condiții fiind echivalentă cu o expropriere faptică incompatibilă cu art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

51. Așadar, Curtea constată că textul de lege criticat nu asigură un just echilibru între exigențele generale ale comunității referitoare la protecția fondului forestier național și dreptul fundamental de proprietate al contravenientului, respectiv al

terțului proprietar al bunului folosit în vederea săvârșirii contravenției, din această perspectivă fiind contrar atât dispozițiilor art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și prevederilor art. 44 alin. (8) din Legea fundamentală. În vederea realizării scopului ei legitim, măsura privativă de proprietate trebuie să păstreze un echilibru just între exigențele interesului general al comunității și apărarea drepturilor fundamentale ale individului (Decizia nr. 200 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 12 mai 2005), în condițiile în care proporționalitatea între mijloacele folosite și scopul vizat este impusă tocmai de necesitatea asigurării justului echilibru menționat.

52. Curtea subliniază că își menține jurisprudența anterior citată, potrivit căreia „proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții”, iar „faptul că bunurile confiscate nu aparțin contravenientului, ci unei terțe persoane, nu poate atrage ineficiența acestei măsuri sancționatorii, întrucât Constituția prevede în art. 44 alin. (9) că *«Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii»*, fără a distinge după calitatea de proprietar sau detentor precar a contravenientului”, însă, doar în condițiile în care legiuitorul se asigură că prin sancțiunea contravențională complementară astfel instituită nu sunt încălcate drepturile fundamentale ale cetățenilor, de care aceștia beneficiază potrivit principiului universalității, consacrat de art. 15 alin. (1) din Constituție (în acest sens Decizia nr. 661 din 4 iulie 2007, precitată).

53. Curtea observă că o soluție similară a fost consacrată și de instanța de control constituțional a Lituaniei în dosarele nr. 27/08, 29/08 și 33/08 din 10 aprilie 2009, în care a fost examinată constituționalitatea dispozițiilor art. 269 din Codul contravențiilor referitoare la ridicarea și reținerea vehiculelor care au făcut obiectul unor contravenții rutiere. În speță, s-a reținut necesitatea respectării principiului proporționalității, necesar pentru a evita impunerea de restricții nerezonabile individului. Drepturile persoanelor pot fi limitate prin lege numai în măsura necesară protejării intereselor publice. De asemenea, măsurile în cauză nu trebuie să limiteze drepturile individuale mai mult decât este necesar pentru atingerea obiectivului legitim și de interes general urmărit prin aceste măsuri. În plus, măsurile luate de stat pentru încălcarea regulilor trebuie să fie adecvate și proporționale cu gravitatea încălcării. Totodată, instanța constituțională lituaniană a statuat că dreptul de proprietate poate fi limitat, în raport cu natura și obiectul aflat în proprietate, cu faptele ilegale comise sau cu necesitățile sociale, cu respectarea următoarelor condiții: restrângerea să fie prevăzută de lege, să fie necesară într-o societate democratică pentru a proteja drepturile și libertățile altora, valorile sau obiectivele constituționale și să respecte principiul proporționalității.

54. În continuare, Curtea reamintește că alin. (9) al art. 44 din Constituție statuează că bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni sau contravenții pot fi confiscate, dar *„numai în condițiile legii”*. Trimiterea la *„condițiile legii”* are în vedere atât legea penală (art. 112 și art. 112¹ din Codul penal), cât și legislația contravențională. Potrivit art. 1 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, *„Legea contravențională apără valorile sociale, care nu sunt ocrotite prin legea penală”*. Contravențiile sunt fapte antisociale pe care legiuitorul le consideră de o gravitate care nu implică o răspundere penală, însă care trebuie să fie sancționate pentru ca valorile sociale ocrotite să nu cadă în derizoriu. Așadar, *de plano*, faptele contravenționale sunt similare infracțiunilor, însă au o gravitate mai redusă și, pe cale de consecință, și sancțiunile prevăzute de

legea contravențională trebuie să fie mai reduse decât cele prevăzute de legea penală. Curtea observă că dreptul contravențional este apropiat dreptului penal, fiind genul său proxim, diferența esențială dintre cele două ramuri fiind gravitatea mai redusă a faptelor contravenționale, cu consecințe importante în sancționarea faptelor.

55. Curtea reține că sancțiunea contravențională complementară a confiscării este similară cu măsura de siguranță a confiscării speciale specifică dreptului penal, reglementată de dispozițiile art. 112 alin. (1) lit. a)—f) din Codul penal. Deși natura lor juridică este diferită, aceste sancțiuni au în comun efectul produs, respectiv deposedarea persoanei care nesocotește prevederile legii contravenționale, respectiv ale legii penale, de bunurile pe care aceasta le-a folosit pentru a săvârși fapta sau care au fost dobândite ca urmare a săvârșirii faptei. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că dispozițiile art. 112 din Codul penal reglementează măsura confiscării speciale, care reprezintă o sancțiune de drept penal, respectiv o măsură de siguranță, ce constă în transferul silit și gratuit al dreptului de proprietate asupra unor bunuri din patrimoniul persoanei care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, nejustificată, în patrimoniul statului, întrucât, având în vedere legătura acestor bunuri cu fapta săvârșită, deținerea lor în continuare de către persoana în cauză prezintă pericolul săvârșirii unor noi infracțiuni (Decizia nr. 589 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 2 decembrie 2015, și Decizia nr. 725 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 4 aprilie 2017, paragraful 21). Mai mult, Curtea observă că, potrivit art. 112 alin. (1) lit. b) din Codul penal, *„Sunt supuse confiscării speciale: [...] b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor; [...]”*.

56. Totodată, Curtea reține că, prin Decizia nr. XVIII din 12 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 29 mai 2006, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a decis că, în aplicarea dispozițiilor art. 118 lit. b) din Codul penal din 1969 și ale art. 17 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, privind confiscarea specială a mijlocului de transport în cazul infracțiunii de trafic de droguri, *„Măsura de siguranță a confiscării speciale a mijlocului de transport se va dispune, în temeiul art. 17 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, raportat la art. 118 lit. b) teza I din Codul penal, numai în cazul în care se dovedește că acesta a servit efectiv la realizarea laturii obiective a uneia dintre modalitățile normative ale infracțiunilor prevăzute de art. 2—10 din Legea nr. 143/2000, precum și în cazul în care se dovedește că mijlocul de transport a fost fabricat, pregătit ori adaptat în scopul realizării laturii obiective a acestor infracțiuni”*. Așadar, Curtea constată că, prin decizia precitată, instanța supremă a consacrat criterii suplimentare în vederea dispunerii — în temeiul art. 17 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, raportat la art. 118 lit. b) din Codul penal — confiscării speciale a mijlocului de transport întrebunțat la săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute de art. 2—10 din Legea nr. 143/2000. În condițiile în care dispozițiile art. 118 lit. b) din Codul penal din 1969 își au corespondent în cele ale art. 112 alin. (1) lit. b) din Codul penal în vigoare, având în vedere prevederile art. 474¹ din Codul de procedură penală, rațiunile care au justificat pronunțarea Deciziei nr. XVIII din 12 decembrie 2005 a Înaltei Curți de Casație și Justiție se mențin și în prezent.

57. În raport cu cele menționate în paragrafele anterioare, referitor la problema garanțiilor similare dreptului penal în

materie contravențională, Curtea constată, în acord cu instanța de la Strasbourg, că, deși le este permis statelor să nu sancționeze unele infracțiuni sau/și să le elimine ori să dispună o sancțiune pe cale administrativă mai degrabă decât pe cale penală, autorii comportamentelor considerate contrare legii nu trebuie să se găsească într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil în materie contravențională este diferit de cel aplicabil în materie penală (Hotărârea din 30 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Greco împotriva României*).

58. În final, Curtea reamintește faptul că obiect al examinării în prezentele cauze l-au constituit dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, în forma modificată prin art. I pct. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016, în condițiile în care aceste dispoziții își produc în continuare efectele juridice, deoarece reprezintă temeiul juridic al proceselor-verbale de constatare a contravențiilor silvice, atacate prin formularea de către autorii excepțiilor de neconstituționalitate a plângerilor contravenționale în cadrul cărora au fost invocate excepțiile de neconstituționalitate. Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 au fost modificate prin art. I pct. 52 din Legea nr. 134/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 15 iunie 2017, soluția legislativă criticată fiind completată în sensul că „*Mijlocul de transport cu care s-a realizat transportul de materiale lemnoase fără aviz de însoțire și/sau fără cod online sau offline, după caz, generat de aplicațiile SUMAL, pentru situațiile în care emiterea codului online sau offline este obligatorie, se confiscă, dacă valoarea materialelor lemnoase transportate depășește de 5 ori prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior sau*

dacă se constată repetarea faptei în interval de 6 luni de la data constatării primei fapte. Evaluarea masei lemnoase se realizează conform prevederilor art. 22 alin. (7)”. În aceste condiții, Curtea observă că dispozițiile de lege în vigoare reglementează criteriile de individualizare a sancțiunii contravenționale complementare a confiscării mijloacelor de transport cu care s-a realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală.

59. Curtea reține că, în Dosarul nr. 1.171D/2017, excepția de neconstituționalitate privește și dispozițiile art. 19 alin. (14) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, însă Curtea constată că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la aceste dispoziții, ci se limitează să arate că „art. 19 alin. (14) din Legea nr. 171/2010 face trimitere, pentru aplicarea măsurii confiscării, la procedurile reglementate în legea generală, respectiv art. 41 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, lege în care se regăsesc aceleași prevederi ca și în norma constituțională, respectiv art. 44 alin. (9)”. În aceste condiții, având în vedere dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește formularea unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție. Astfel, întrucât nu se poate identifica în mod rezonabil nicio critică de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile de lege menționate, excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 19 alin. (14) din Legea nr. 171/2010 și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 va fi respinsă ca inadmisibilă.

60. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Cornel-Ionuț Badiu în Dosarul nr. 8.688/190/2016 al Judecătoria Bistrița — Secția civilă, de Societatea Serim Impex — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 35/242/2017 al Judecătoria Huedin — Secția civilă, și, respectiv, de Mihai Eduard Neciu și Lidia Ramona Neciu în Dosarul nr. 1.619/328/2017 al Judecătoria Turda — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, în forma modificată prin art. I pct. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, sunt neconstituționale.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (14) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Cornel-Ionuț Badiu în Dosarul nr. 8.688/190/2016 al Judecătoria Bistrița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Judecătoria Bistrița — Secția civilă, Judecătoria Huedin — Secția civilă și Judecătoria Turda — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind modificarea și completarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 10 iulie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La sublista B „DCI-uri corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații în tratamentul ambulatoriu în regim de compensare 50% din prețul de referință”, pozițiile 180 și 185 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„180.	Bupropionum**#	N06AX12
-------	----------------	---------

.....

185.	Hidrolizat din creier de porcină**	N07XXN3
------	------------------------------------	---------

2. La sublista C „DCI-uri corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații în regim de compensare 100%”, secțiunea C2 „DCI-uri corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații incluși în programele naționale de sănătate cu scop curativ în tratamentul ambulatoriu și spitalicesc”, la punctul P3: „Programul național de oncologie”, după poziția 127 se introduce o nouă poziție, poziția 128, cu următorul cuprins:

„128.	Vandetanibum **1Ω	L01XE12
-------	-------------------	---------

3. La sublista C „DCI-uri corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații în regim de compensare 100%”, secțiunea C2 „DCI-uri corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații incluși în programele naționale de sănătate cu scop curativ în tratamentul ambulatoriu și spitalicesc”, la punctul P4: „Programul național de boli neurologice- Subprogramul de tratament al sclerozei multiple”,

după poziția 6 se introduce o nouă poziție, poziția 7, cu următorul cuprins:

„7.	Alemtuzumabum**1Ω	L04AA34
-----	-------------------	---------

4. La sublista C „DCI-uri corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații în regim de compensare 100%”, secțiunea C2 „DCI-uri corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații incluși în programele naționale de sănătate cu scop curativ în tratamentul ambulatoriu și spitalicesc”, la punctul P9: „Programul național de transplant de organe, țesuturi și celule de origine umană”, subpunctul P9.4: „Transplant renal, transplant combinat de rinichi și pancreas”, poziția 29 se modifică și va avea următorul cuprins:

„29.	Basiliximabum**	L04AC02
------	-----------------	---------

5. La sublista C „DCI-uri corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații în regim de compensare 100%”, secțiunea C2 „DCI-uri corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații incluși în programele naționale de sănătate cu scop curativ în tratamentul ambulatoriu și spitalicesc”, la punctul P9: „Programul național de transplant de organe, țesuturi și celule de origine umană”, subpunctul P9.6: „Transplant pulmonar”, poziția 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„14.	Basiliximabum**	L04AC02
------	-----------------	---------

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 10 iulie 2008, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Sorina Pintea
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 30 mai 2019.
Nr. 344.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

